

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph. D. a JUDr. Zory Šmolkové, ve věci

žalobkyně: **Sofistic sorting CZ, s.r.o., IČ 07301405**
sídlem Vršovců 2120/1 a, 709 00 Ostrava
zastoupená advokátem: JUDr. Branislav Samec
sídlem Národná 15, 010 01 Žilina

proti
žalovanému: **Statní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 5616/1.30/23-3 ze dne 25. 9. 2023

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou došlou soudu dne 21. 12. 2023 se žalobkyně domáhala, zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. 5616/1.30/23-3, sp. zn. S 9-2023-51 ze dne 25. 9. 2023, kterým bylo opraveno a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj č.j. 2165/9.30/23-8 ze dne 20. 4. 2023, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rozhodnutím v prvním stupni byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a písm. g) (dle aktuálního znění písm. f)) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterých se dopustila tím, že kontrolovaným osobám umožnila výkon nelegální práce dle ustanovení §

Shodu s prvopisem potvrzuje T.P.

5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, a tím že zastřeně zprostředkovávala zaměstnání dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, když pronajala pracovní sílu a kontrolované osoby (zaměstnance) dočasně přidělila k výkonu práce skrze společnost SELECTION AND CONTROL CZ s. r. o. (SAC), ke společnosti EXACT SYSTEMS CZECH REPUBLIC s. r. o. (EXACT) bez povolení ke zprostředkování zaměstnání, za což byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 290 000 Kč. Žalobkyně rovněž navrhovala, aby bylo zrušeno i rozhodnutí vydané správním orgánem v prvním stupni (dále jen „správní úřad“ či „oblastní inspektorát“). Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že v uvedeném případě šlo o závislou činnost pro žalobkyni, případně že žalobkyně zastřeně zprostředkovávala zaměstnání, navrhla, aby soud ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), upustil od trestu, resp. snížil trest za správní delikt.

Žaloba

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

- Žalobkyně má za to, že byla rozhodnutím žalovaného i správního úřadu zkrácena na svých právech, protože žalovaný nesprávně věc vyhodnotil a dospěl k nesprávným skutkovým a právním závěrům, ze kterých napadené rozhodnutí vychází. Žalobkyně namítala, že žalovaný pouze odkázal na rozhodnutí vydané v prvním stupni a nevypořádal se relevantním způsobem s námitkami, které byly uvedeny v odvolání žalobkyně. Dle žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí konkrétní myšlenkové pochody žalovaného, kdy žalovaný bez konkrétních argumentů k jednotlivým námitkám v odvolání, kde žalobkyně podrobně popsala způsob spolupráce a předkládala důkazy, kterými vyvracela skutečnosti uváděné správním úřadem, odkázal na stranu 16-28 rozhodnutí oblastního inspektorátu, což nespĺňuje požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, v důsledku čehož je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

K výkonu nelegální práce

- Žalobkyně zdůraznila, že mezi ní a kontrolovanými osobami nebyl a není žádný pracovněprávní vztah. Mezi žalobkyní a dotčenými osobami samostatně výdělečně činnými (dále jen „OSVČ“) je čistě obchodněprávní vztah založený obchodněprávní dodavatelsko-odběratelskou smlouvou, uzavřenou mezi dvěma podnikateli.
- Tuto skutečnost dokazuje také projev vůle dotčených osob nad rámec uzavřených smluv se žalobkyní, který projevily ve formě čestného prohlášení, které je součástí správního spisu. Dotčené kontrolované osoby si byly vědomy, na základě jakého režimu a pravidel vykonávají svoji činnost, tj. že vykonávají činnost jako obchodněprávní vztah na základě uzavřené rámcové smlouvy. Z nejasných důvodů správní úřad vyvodil závěry bez jakéhokoli logického zdůvodnění a logického uvážení a svévolně vzal za „fakt“, že kontrolované osoby vykonávají pro žalobkyni závislou práci, přičemž uvedené skutečnosti zčásti odůvodnil odkazem na provedené výsledky či vyjádření dotčených OSVČ a tato tvrzení přizpůsobil svým potřebám; určité skutečnosti však vynechal, aby zjištění vedla k porušení některého ustanovení zákona. OSVČ měly vůli vykonávat práci jako živnostníci – disponovaly živnostenským oprávněním, vykonané služby fakturovaly žalobkyni, při své

činnosti používaly vlastní pomůcky, služby vykonávaly vlastním jménem a na svoji zodpovědnost.

5. S odkazem na současnou judikaturu žalobkyně poukazuje na to, že pro závěr, aby v určitém případě šlo o výkon závislé práce, musí být naplněny všechny charakteristické znaky závislé práce. Žalobkyně odkázala na judikaturu ve vztahu k naplnění znaků závislé práce, a to konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, sp. zn. 6 Ads 46/2013-35. V žalobě dále uvádí důvody, proč nepovažuje znaky za naplněné.
6. Znakem závislé práce je i to, že musí být vykonávána na zodpovědnost zaměstnavatele. V tomto případě to vylučují samotné Rámcové smlouvy. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že OSVČ vykonávaly služby na vlastní zodpovědnost, což dokazuje i výpověď paní B. Z jejího tvrzení je zřejmé, že se jedná o standardní obchodně subdodavatelský vztah, ve kterém vzniká odpovědnost poskytovatele vždy vůči svému objednateli a následně nárok vůči svému subdodavateli.
7. Co se týče vyplácení odměny OSVČ na základě faktur, které žalobkyni měsíčně vystavují, bylo mezi žalobkyní dojednáno, že kritériem pro výpočet její výše, bude čas, který poskytnutím služby stráví. Žalobkyně doplnila, že bylo její povinností vyplácet OSVČ dohodnuté výplaty za vykonané služby. Sama skutečnost, že jim byla výplata vyplacena každý měsíc, neindikuje existenci pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a OSVČ. Prokazuje to právě skutečnost, že OSVČ v důsledku dostatku zakázek od žalobkyně neměly potřebu vykonávat činnost i pro jiný subjekt. Zde žalobkyně poukázala na ustanovení § 2650 občanského zákoníku, dle kterého se *objednatel zavazuje zaplatit odměnu*.
8. Pokud zákon výslovně nepodřadí určité právní vztahy právnímu režimu závislé činnosti, tak při kolizi, respektive souběhu více názorů, je rozdíl mezi závislou prací a podnikatelskou činností nutné odvozovat od projevené vůle smluvních stran, tj. zda mezi sebou chtějí uzavřít obchodněprávní vztah nebo pracovněprávní vztah. Žalobkyně odkázala na současnou judikaturu soudů Slovenské republiky a České republiky, například na rozsudek Nejvyššího soudu Slovenské republiky z 23. 4. 2009 sp. zn. 3 Sžf 80/2008 a na nálezy Ústavního soudu České republiky z 31. 8. 2014, sp. zn. II ÚS 69/2003. Popřením existence obchodněprávního vztahu a jeho subsumování pod režim pracovního práva proti vůli smluvních stran by došlo k zásahu do práv účastníků smlouvy, do smluvní volnosti vyplývající z čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 2 odst. 4 Ústavy České republiky.
9. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného a správního úřadu, že „... nelze tak dospět k závěru, že pouze v případě kontrolovaných osob paní B., pana B., paní K., pana K. se jednalo o výkon samostatné výdělečné činnosti, takovou činnost nelze označit za činnost obojetného charakteru.“ A dále „...inspektorát musí konstatovat, že paní B., pan B., paní K., pan K. měli být na pracovišti jedinými osobami při výkonu práce externí kontroly, které tuto činnost nevykonával jako osoby samostatné výdělečně činné, tedy poskytující službu. Všechny ostatní osoby provádějící externí kontrolu na pracovišti a společnosti AVX byli zaměstnanci v rámci pracovněprávního vztahu (pracovněprávního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr) tedy, jak zaměstnanci společnosti EXACT, tak zaměstnanci společnosti POW.“ Osoby, které poskytly součinnost, vypovídaly rozporně ve vztahu k nesprávně vyvozenému závěru inspektorátu (viz výpověď paní L., paní Š. a paní G.). Z výpovědí uvedených osob je zřejmé, že činnosti ve společnosti AVX byly rozdělené na výrobní a kontrolní, přičemž

někteří byli vyčleněni přímo na kontrolu (Pan B., paní B., paní K. a pan K.). Tuto skutečnost inspektorát opomenul. Oblastní inspektorát při kontrole dotčených osob pokládal otázky o okolnostech, které se měly zjistit až z výpovědi; kladl otázky, kterými naváděl dotčené osoby na odpovědi. Například „*Dělají stejnou práci...*“ z uvedeného důvodu se i dotazovaná osoba tak, jak byla položena otázka ...*“vykonávají stejnou práci“*.

10. Uvedené kontrolované OSVČ nebyly organizovány stejně jako ostatní zaměstnanci, což potvrzují i výpovědi samotných kontrolovaných osob, konkrétně výpověď pana B. a paní B. Žalobkyně upozornila na odlišovací znak nadřízenosti a podřízenosti, a to, že žádná z kontrolovaných osob se nemusí ptát žalobkyně a ani se jej neptá na povolení opustit místo výkonu poskytnutí služby, ať již za účelem ošetření, případně za jiným účelem. Kontrolované osoby provádí úkony na základě vlastního uvážení a potřeby a vlastní organizace poskytování služby.
11. Uvedené činnosti podle názoru žalobkyně nejsou ryze závislé činnosti. Rovněž nejsou principiálně odlišné od činnosti kadeřníka, případně asistenční činnosti, které samotný inspektorát považuje za činnosti obojetného charakteru. Žalobkyně poukazuje na skutečnost, že uvedené citovala ze závěru inspektorátu, a ne z výpovědí osob. Odkázala také na rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39, který se týkal rozdělení činností na nezávislou činnost, obojetnou činnost a ryze závislou činnost.
12. Žalobkyně má za to, že v případě kontrolovaných osob nebyly naplněny definiční znaky závislé práce. Oblastní inspektorát své závěry nezaložil na žádném hodnověrném důkazu, přičemž jeho závěry jsou pouze výsledkem jeho svévolné úvahy bez jediného důkazu opaku.

K zastřenému agenturnímu zaměstnávání

13. Žalobkyně uvedla, že se společností SAC má vytvořen obchodněprávní vztah, konkrétně rámcovou smlouvu o poskytnutí služeb, podle které poskytuje společnosti SAC jednotlivé služby uvedené v článku I této smlouvy. Žalobkyně zabezpečuje plnění závazků z této smlouvy i prostřednictvím obchodních partnerů – dotčených kontrolovaných osob. Ze strany žalobkyně žádným způsobem nedošlo ke zprostředkování zaměstnání. Uvedené osoby pro žalobkyni poskytovaly služby podle smluv a objednávek, které žalobkyně následně dodávala/poskytovala společnosti SAC. Správní úřad žádným způsobem neprokázal, že by mělo dojít ke zprostředkování zaměstnání těchto osob a k jejich přidělení ke společnosti SAC, což by se muselo vyznačovat zejména tím, že by jim právě tato společnost musela přidělovat práci, řídit je nebo kontrolovat.
14. Žalobkyně v průběhu řízení navrhovala, aby za účelem odstranění pochybností, v souvislosti s jeho zjištěnými závěry ve vztahu ke společnosti SAC, správní úřad požádal tuto společnost o vyjádření k uvedeným skutečnostem, respektive aby provedl výslech zástupce této společnosti Ing. K. Ž. Tento návrh však nebyl akceptován, když žalovaný uvedl, že „... *bylo provedeným důkazním materiálem oblastním inspektorátem práce postaveno najisto spáchání předmětných přestupků, tudíž se výslech, jak navrhuje obviněný, jeví jako nadbytečný, jak uvedl již oblastní inspektorát práce, neboť skutkový stav je zjištěn dostatečně, pročez má odvolací orgán v daném případě důvod pro odmítnutí dalšího dokazování za splněný.*“ Správní orgány odmítnutím navrhovaného výslechu jednatele společnosti SAC vlastní nečinností znemožnili žalobkyni prokázat jí uváděné skutečnosti, navzdory tomu, že v řízení nebyl

zjištěn stav, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány tedy nepostupovaly v souladu s požadavkem vyjádřeným v zásadě materiální pravdy, pokud odmítly tento důkaz, který je potřebný ke zjištění stavu věci, provést.

15. Závěry oblastního inspektorátu, ohledně zprostředkování zaměstnání, jsou podle žalobkyně zmatečné a nelogické, neboť podstatou takového zprostředkování je ve smyslu zákona situace, kdy by uvedené osoby řídila a přidělovala práci právě společnost, ke které byly osoby přiděleny, což oblastní inspektorát deklaroval, avšak žalobce s těmito závěry nesouhlasí a tyto se nezakládají na podkladech zajištěných inspektorátem ve správním spise: *„Je třeba doplnit že společnost SELECTION byla na daném pracovišti pouze prázdnou schránkou, která se na kontrole nijak nepodílela, naopak ji celou předala obviněnému.“* Pokud by práci přiděleným osobám kontroloval žalobce, nemohlo by v žádném případě dojít ke zprostředkování práce jiné společnosti, jehož podstatou je řízení a přidělování práce právě společností SAC (případě společností Exact).
16. Správní úřad ve svém rozhodnutí uvedl: *„A contrario ke vztahu mezi agenturou práce a uživatelem stojí vztahy, založené na poskytování jiných služeb, než je půjčování zaměstnanců, a dále vztahy založené při zhotovení díla. I v tomto případě se inspektorát musí danými vztahy zabývat, aby byl schopen rozlišit, zda vztah obviněného se společností SELECTION a se společností EXACT je či není vztahem agentury práce a uživatele.“* V této souvislosti žalobkyně poukazuje na skutečnost, že s předmětnou společností EXACT nemá uzavřen žádný smluvní vztah, z tohoto důvodu nerozumí, na základě, jakých konkrétních skutečností správní úřad přičítal jakýkoliv druh odpovědnosti žalobci ze smluvního vztahu, na který nemá dosah a ani není jeho součástí.
17. Závěry Oblastního inspektorátu, že obviněný neposkytoval služby společnosti SAC, ale přímo společnosti EXACT, jsou nesprávné a v rozporu s předloženou smluvní dokumentací a skutkovým stavem. Ve spise se nenachází jediná výpověď, která by uvedené dokazovala. To plyne z výpovědí OSVČ v rámci poskytnutí součinnosti, jako například výpovědi paní K., která na otázku oblastního inspektorátu práce, pro koho pracuje a kdo jí přiděluje práci a kontroluje uvedla: *„Pracuji pro SOFISTIC SORTING CZ s.r.o., pracuji na základě písemně uzavřené rámcové smlouvy o poskytnutí služeb“... „práci mi zde přiděluje mistrová ze společnosti SOFISTIC SORTING CZ s.r.o., je to paní P. Š....“.*
18. V souladu se zásadou *in dubio pro reo* je tedy třeba rozhodnout ve prospěch žalobce, v případě, že se nepodaří pochybnosti odstranit provedením dalších důkazů. Z uvedeného plyne, že správní úřad nejenže zjistil skutkový stav nesprávně, ale rovněž si ho přizpůsobuje tak, aby ho mohl v každém případě subsumovat pod konkrétní porušení zákona.

Nepřiměřenost pokuty

19. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že v uvedeném případě šlo o závislou činnost pro žalobkyni, případně že žalobkyně zastřeně zprostředkovávala zaměstnání, žalobkyně navrhla, aby soud ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. upustil od trestu, resp. snížil trest za správní delikt. Žalobkyně považovala pokutu za nepřiměřeně vysokou, neboť dosahuje 50 % výsledku hospodaření za účtované období žalobkyně v roce 2020. Stejně tak žalobkyně poukazuje na skutečnost, že správní úřad sice uvádí, že se jedná pouze o 2,9% maximální

možné výše pokuty za přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti; představuje však 580% minimální možné výše pokuty za uvedený přestupek.

Stanovisko žalovaného

20. Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 7. 3. 2024, s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že dle ustálené judikatury rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek. Žalovaný tak k odvolacím námitkám žalobkyně odkazoval primárně na odůvodnění rozhodnutí správního úřadu v prvním stupni, přičemž v některých pasážích toto stručně doplnil. Neabsentují myšlenkové pochody žalovaného, když se žalovaný ztotožnil s odůvodněním oblastního inspektorátu práce, který se námitkami žalobkyně vypořádal již v prvostupňovém rozhodnutí. Odvolací námitky byly *de facto* totožného charakteru jako námitky před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Např. dle rozsudku NSS č.j. 6 Ads 237/2014–9 ze dne 22. 10. 2014, nelze požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakci na každou a jakoukoliv jednotlivou odvolací námitku. Žalovaný je toho názoru, že se stěžejními odvolacími námitkami žalobkyně v napadeném rozhodnutí zabýval, případně se ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, na jehož odůvodnění odkázal.
21. Žalovaný uvedl, že žalobkyně nikterak nepolemizuje s právním a skutkovým hodnocením žalovaného, resp. správního úřadu, pouze obsahově kopíruje stejné námitky, které již byly v řízení vypořádány, žádnou jinou či novou verzi hodnocení důkazů nepřináší, neuvádí, v čem je hodnocení žalovaného i správního úřadu v prvním stupni nesprávné či chybné. Co se týče výše pokuty, tak je argumentace žalobkyně stejná jako v odvolání, žalovaný odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí a na str. 28 a násl. rozhodnutí v prvním stupni. Absentuje argumentace, proč považuje pokutu za nepřiměřeně vysokou, nejsou doloženy žádné doklady k majetkovým poměrům žalobkyně, poukaz, že trest dosahuje 50 % výsledku hospodaření žalobkyně v roce 2020, je absurdní, když přiměřenost sankce nemůže být navázána na 3 roky staré údaje.

Zjištění ze správního spisu

22. Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj zahájil dne 9. 11. 2021 kontrolu dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, u žalobkyně jako kontrolované osoby, o této byl sepsán *protokol o kontrole* č.j. 30087/9.71/9, kontrolované pracoviště byla výrobní hala společnosti KYOCERA AVX Components s. r. o. (AVX) na adrese Spojovací 1613 v Bzenci; kontrola byla zaměřena na období od 1. 7. 2021 do 9. 11. 2021, jejím předmětem bylo dodržování pracovněprávních předpisů dle ustanovení § 126 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, se zaměřením na kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu fyzické osoby, umožnění výkonu nelegální práce a výkon nelegální práce a zastřené zprostředkování zaměstnání. Byly zde popsány jednotlivé úkony, které byly v rámci kontroly provedeny, shrnuty obsahy podaných vysvětlení a konstatovány předložené listiny. Bylo shrnuto, že kontrolním šetřením bylo zjištěno, že fyzické osoby: O. K., L. K., L. B., L. B. v kontrolovaném období vykonávaly na tomto pracovišti pro kontrolovanou osobu práci osobně, ve vztahu podřízenosti, jménem kontrolované osoby a na základě jejích pokynů. Pracovní činnost těchto fyzických osob byla vykonávána bez písemně uzavřeného

základního pracovněprávního vztahu, tedy v rozporu s § 3 zákoníku práce. Tímto kontrolovaná osoba umožnila fyzické osobě výkon nelegální práce podle ustanovení § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Dále z toho plyne, že kontrolovaná osoba přidělila v kontrolovaném období tyto fyzické osoby podnikající za účelem výkonu jejich práce spočívající v zajištění externí kontroly komponentů ve výrobě automotiv ke společnosti SAC, na základě rámcové smlouvy o poskytnutí služeb, sjednané dne 17. 7. 2018; tím žalobce jako kontrolovaná osoba zprostředkovala zaměstnání způsobem uvedeným v § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti bez povolení k příslušné formě zprostředkování zaměstnání. Žalobkyně jako kontrolovaná osoba pronajímala pracovní sílu jiné právnické osobě, aniž byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, čímž kontrolovaná osoba zastřené zprostředkovala zaměstnání podle ustanovení § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti. Protokol byl doručen žalobkyni na adresu sídla jejího zástupce dne 22. 8. 2022. Žalobkyně proti němu podala námitky – podání ze dne 5. 9. 2022, které byly Oblastním inspektorátem práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj rozhodnutím č. j. 30087/9.71/21-11 ze dne 19. 9. 2022 zamítnuty.

23. Oblastnímu inspektorátu poskytlo součinnost několik osob, přičemž jejich tvrzení jsou obsažena v protokolu o kontrole. Níže uvedené osoby, které součinnost poskytly, záznamy podepsaly a potvrdily tím správnost údajů tam uvedených.
24. Dne 28. 4. 2022 poskytl součinnost zástupce žalobkyně, JUDr. Branislav Samec, jenž uvedl, že předmětem činnosti žalobkyně bylo zajištění mezioperační kontroly a dalších činností dle smlouvy se společností SAC. Žalobkyně má jednoho zaměstnance na základě dohody o provedení práce, jinak využívá živnostníky a se společností SAC spolupracuje na základě rámcové smlouvy a neformálních objednávek. Evidenci zaměstnanců vedla paní Š., která také kontrolovala splnění práce. Jejich školení a zadávání úkolů měla též na starosti paní Š.
25. Oblastnímu inspektorátu dále poskytl dne 9. 11. 2021 součinnost O. K., který uvedl, že pracuje pro žalobkyni cca 1 rok, chodí do práce každý den na 12hodinové směny. Práci mu přiděluje a kontroluje mistrová, která je na každé směně jiná, někdy to je paní Š. Svědek uvedl, že kontroluje výrobky a balí je do krabic. Jinde nepracuje a odměnu mu vyplácí žalobkyně jednou měsíčně podle počtu odpracovaných hodin. Ve stejný den poskytla součinnost také L. K., která na pracovišti AVX pracovala pro žalobkyni cca 4 roky na základě písemné rámcové smlouvy o poskytnutí služeb. Práci jí přiděluje paní Š. ze společnosti Sofistic sorting. Pracovní dobu má od 6 do 18 hodin, tu jí stanovil pan D., jednatel žalobkyně. Počet odpracovaných hodin zasílá panu D. na e-mail, který jí podle toho následně vyplatí odměnu. Dne 8. 3. 2022 poskytl součinnost L. B., který uvedl, že na pracovišti AVX pracoval pro žalobkyni, a to nárazově od roku 2018. O práci na pracovišti AVX jednal s paní Š., ukázala mu místo práce a seznámila jej s pracovními úkoly. Rovněž se s ní domlouval na čase, kdy má přijít do práce, a paní Š. jeho práci kontrolovala. V podstatě vše možné řešil s paní Š. – od proškolení po vstup na pracoviště. Stejně skutečnosti vyplynuly z poskytnutí součinnosti J. B. z téhož dne. Uvedla, že na pracovišti AVX pracovala pro žalobkyni a všechno týkající se pracoviště řešila s paní Š., která jí zadávala práci, předala čip pro vstup na pracoviště a kontrolovala její výkon. Smlouvu s žalobkyní s ní uzavřel za žalobkyni pan D.

26. Ing. M. Š., ředitelka závodu AVX, poskytla součinnost dne 9. 11. 2021 a uvedla, že spolupracují pouze se společností EXACT, která pro AVX zajišťuje kontrolu konektorů. Tuto externí kontrolu si najímají v případě nestandardních chyb. Počet pracovníků nutných ke kontrole si určuje EXACT, AVX poté kontroluje množství vykázaných hodin. Neví o tom, že by na pracovišti AVX měli být zaměstnanci žalobkyně nebo POW s. r. o. (POW), či jiných společností nebo OSVČ. V době kontroly pro AVX zajišťoval externí kontrolu pouze EXACT. Opětovně poskytla součinnost dne 3. 3. 2022, spolu s M. V., personalistkou AVX. Uvedly, že společnost AVX poskytuje externím zaměstnancům čipové karty a v době kontroly dne 9. 11. 2021 měli k dispozici čipové karty pouze zaměstnanci EXACT. Tyto čipové karty přebírá zástupce EXACT a AVX nemá k dispozici jmenný seznam, jací zaměstnanci jimi disponují. EXACT má na pracovišti AVX vyčleněno pracoviště se svým vybavením a PC, ve kterém vede přítomnost svých zaměstnanců – rovněž tam přebírá informace o provedených kontrolách. Zároveň uvedly, že prakticky není možné spárovat vadný kus výrobku s konkrétním kontrolorem. O žádných jiných společnostech (žalobkyni nebo POW) nebo OSVČ, které by na pracovišti měly kontrolovat výrobky, neví. Ani zástupce žalobkyně pana D. neznají a neví o tom, jak by se na pracoviště mohl dostat – jediné jej mohl pustit někdo z EXACT. Školení a výdej pomůcek svým zaměstnancům též provádí EXACT, AVX pouze poskytuje čipové karty na průchod.
27. P. Š., zaměstnankyně žalobkyně (jediná) a zároveň zaměstnankyně společnosti EXACT, poskytla součinnost 9. 11. 2021. Uvedla, že pro žalobkyni pracuje jako administrativní pracovník, kde konkrétně jedná s panem D. a sděluje, kolik pracovníků je potřeba. Pracovníky si už pan D. řídí sám a hlídá jejich docházku. Pracovníci žalobkyně i EXACT dělají stejnou práci – kontrolu. Stejným způsobem spolupracuje i se společností POW. Pro EXACT vykonává kontrolu zaměstnanců, přiděluje zaměstnancům konkrétní práci podle plánu AVX. Pracují většinou na týdenní bázi. Zadání se předává emailem nebo telefonicky. Pracují na jí přiděleném pracovišti, jsou proškoleni a musí odkontrolovat daný počet kusů podle stanoveného plánu. Pokyny zaměstnancům dává pouze ona, případně paní N. nebo pan J.
28. Následně byla žalobkyně *Oznámením Oblastního inspektorátu pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj* (dále jen „správní orgán“) o *zahájení přestupkového řízení a o provádění dokazování ze dne 20. 1. 2023 č.j. 2165/9.30/23-3* vyrozuměna podle § 78 zákona o odpovědnosti za přestupky, že se zahajuje řízení pro možné spáchání přestupků dle § 140 odst. 1 písm. c) a g) zákona o zaměstnanosti, kterých se měla jako obviněná dopustit jednáním popsaným ve shodě s protokolem o kontrole citovaným shora. Uvedené bylo doručeno žalobkyni na adresu sídla jejího zástupce dne 25. 1. 2023.
29. Dne 16. 2. 2023 byly mimo jednání provedeny důkazy listinami (za přítomnosti zástupce žalobkyně), které byly jednak součástí kontrolního spisu (dle výčtu v tomto protokole), a listinami aktuálně doloženými. Zástupce žalobkyně využil práva dle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nahlédnout do spisu a pořídil si fotokopii spisu. Tímto bylo dokončeno dokazování, žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí do 10. 3. 2023. Současně byl zástupce upozorněn na možnost doložit osobní a majetkové poměry žalobkyně – obviněné. Dne 9. 3. 2023 se žalobkyně rozsáhlým podáním vyjádřila k podkladům rozhodnutí. Součástí spisu jsou dokumenty týkající se žalobkyně ze Sbírký listin.

Rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni

30. *Rozhodnutím správního orgánu č.j. 2165/9.30/23-8 ze dne 20. 4. 2023, které bylo doručeno zástupci žalobkyně na adresu sídla dne 9. 5. 2023, byla žalobkyně uznána vinnou*
- pod bodem I.A: přestupkem podle 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustila tím, že umožnila výkon nelegální práce podle ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti, když dne 9. 11. 2021 na pracovišti výrobní haly na adrese Spojovací 1613, 696 81 Bzenec, umožnila fyzickým osobám: J. B., L. B., L. K., O. K. výkon závislé práce, spočívající v kontrole výrobků, mimo pracovněprávní vztah, čímž bylo porušeno ust. § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů,
 - pod bodem I.B: přestupkem podle 140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti, kterého se žalobkyně dopustila tím, že zastřeně zprostředkovala zaměstnání dle ustanovení § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti, když dne 9. 11. 2021 pronajala pracovní sílu v podobě níže uvedených zaměstnanců, resp. tyto zaměstnance na základě rámcové smlouvy o poskytnutí služeb ze dne 17. 7. 2018 dočasně přidělila k výkonu práce spočívající v kontrole výrobků: J. B., L. B., L. K., O. K., ke společnosti SAC do výrobní haly ke společnosti EXACT, na adrese Spojovací 1613, 696 81 Bzenec, bez povolení ke zprostředkování k zaměstnání, čímž bylo porušeno ustanovení § 14 odst. 3 písm. b) v návaznosti na ustanovení § 60 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a tím žalobce nedodržel podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti.
31. Výrokem ad. II rozhodnutí bylo zastaveno řízení o přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, výrokem ad. III rozhodnutí pak byl dle § 35 písm. b) a dle ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky uložen správní trest – pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 290 000 Kč, kterou byla žalobkyně povinna uhradit ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Na uvedené byl navázán pod bodem IV nákladový výrok.
32. Správní orgán prvního stupně se ve svém obsáhlém rozhodnutí nejprve na straně 3 až 14 provedl výčet všech důkazů, které byly provedeny, cituje, co uvedly jednotlivé osoby, které poskytly vysvětlení, popisuje jednotlivé procesní kroky a obsah podání žalobkyně. Na straně 15 až 16 se správní orgán prvního stupně vyjádřil k námitce žalobkyně, pokud namítala nepřezkoumatelnost a zmatečnost protokolu o kontrole, dále pak k neprovedení důkaznímu návrhu výsledkem zástupce SAC, k námitce, že otázky položené fyzickým osobám byly klamavé a nepravdivé či návodné, dále se vyjádřil k námitce žalobkyně, že vytýkané jednání nelze společně projednat. Následně je jeho rozhodnutí rozděleno na odůvodnění k výroku I.A rozhodnutí (str. 16-22), k výroku I.B rozhodnutí (str. 22-28), k výroku ad. II (str. 28 rozhodnutí) a výroku ad. III (str. 28 až 32 rozhodnutí).
33. Žalobkyně napadla rozhodnutí *odvoláním ze dne 22. 5. 2023*. Uvedla, že nesouhlasí se závěry správního orgánu v prvním stupni; setrvává na všech skutečnostech, které již uváděla v námitkách proti Protokolu č.j. 30087/9.7./21-9, sp. zn. I9-2021-2020 a vyjádření k podkladům rozhodnutí. Následně formulovala odvolací námitky v zásadě téhož znění, jako uvedla v žalobě, kdy rozporovala závěry správního orgánu v prvním stupni, zejména

poukazovala na rozdíly mezi nelegální prací, resp. závislou prací a činností, která je provozována živnostensky. Poukazovala ve vztahu k jednotlivým znakům práce a živnosti na části vyjádření dotčených osob, které hodnotila odlišným způsobem, se závěrem, že dotčené osoby neprojevily vůli být zaměstnány, rovněž žalobkyně neprojevila vůli působit jako zaměstnavatel, což je zapotřebí zohlednit. Rovněž rozporovala závěry ohledně zprostředkování práce žalobcem. Setrvala na svém důkazním návrhu vyslechnout Ing. K. Ž. – jednatele společnosti SAC.

34. *Napadeným rozhodnutím č. j. 2165/9.30/23-8 ze dne 25. 9. 2023* žalovaný rozhodl výrokem ad. I, že rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni mění ve výroku I.B tak, že text „dle ust. §140 odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti“ se nahrazuje textem „dle ust. § 140 odst. 1 písm. g) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 30. 6. 2023.“, výrokem ad. II zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí prvního stupně potvrdil. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 16. 10. 2023.

Zrušené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě

35. Soud ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 12. června 2025, č. j. 25 Ad 16/2023-36, tak, že napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů 9 800 Kč, jelikož napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
36. Nepřezkoumatelnost byla spatřována zaprvé v tom, že správní orgán se nevypořádal s námitkou žalobkyně, že z provedených důkazů vyplývají skutečnosti, které zpochybňují, že dotčené osoby vykořisťovaly při kontrole závislou práci, kdy konkrétně žalobkyně odkazovala na důkazy, které závěry správního orgánu zpochybňují: na výpověď paní L. K., která uvedla, že činnost vykonává pro žalobkyni na základě písemné rámcové smlouvy o poskytnutí služeb, kterou podepsala v roce 2018, kdy tuto vykonává podle potřeby, nepravidelně, na základě objednávek, přičemž je jí vyplácena odměna v závislosti na počtu odpracovaných hodin. Dále v tomto směru odkazovala na výpověď L. B., který uvedl, že činnost vykonává na základě objednávek, na základě rámcové smlouvy, má živnostenský list, nemá pevně stanovenou pracovní dobu, ale vykořisťává ji podle potřeby, podle přijatých objednávek s tím, že si s manželkou vede evidenci pracovních hodin, aby měli podklady k fakturaci. Dále rovněž odkazovala na výpověď paní J. B., která uvedla, že dobu, po kterou bude poskytovat činnost, si stanoví sama na základě zadaného objemu kontrolovaných subjektů, a s ohledem na další faktory, např. ubytování, kdy se snaží udělat kontrolu v co nejkratším čase; rovněž si eviduje odpracované hodiny pro fakturaci odměny, v případě reklamace by smluvní parter uplatňoval odpovědnost přímo u ní.
37. Zadruhé se, dle zrušeného rozsudku, žalovaný nevypořádal s námitkou žalobkyně, kterou zpochybňoval závěr oblastního inspektorátu, že se v případě dotčených osob nejednalo o činnost obojetného charakteru, kdy odkazoval na to, že z vyjádření paní G. (mistrové, která uvedla, že výrobu vykonávají kmenoví zaměstnanci AVX a kontrolu zajišťuje agentura práce, kdy agenturní zaměstnanci nepracují na strojích, vykonávají pouze kontrolní činnost), paní L. (že z Exactu jsou někteří vyčleněni přímo na kontrolu a dělají jen tuto kontrolu) a Š. (ředitelka závodu, která uvedla, že externí kontrolu najímají pouze v případě chyb u nestandardního výskytu vady, kterou definuje zákazník nebo interní kontrola; tato

kontrola má přísná pravidla, vyžadující u těchto pracovníků přísnou odbornou kvalifikaci) vyplynuly jiné skutečnosti, které tomuto závěru neodpovídaly.

38. Zatřetí bylo napadené rozhodnutí považováno za nepřezkoumatelné, protože nebylo dostatečně prokázáno, že by mělo dojít ke zprostředkování zaměstnání uvedeným osobám, kde soud odkázal na výše uvedené, ohledně posouzení povahy činnosti dotčených osob (a zda tedy měla žalobkyně fakticky „co“ zprostředkovat). Žalobkyně zároveň rozporovala prokázání, že došlo k přidělení dotčených osob ke společnosti SAC, což by se muselo vyznačovat zejména tím, že by dotčeným osobám právě tato společnost přidělovala práci, řídila je nebo kontrolovala. V tomto směru poukázala na správními orgány neprovedený důkazní návrh výsledkem jednatele společnosti SAC Ing. K. Ž. Dále pak poukazovala na rozpor v závěrech v rozhodnutí správního úřadu, kdy na jedné straně tento konstatoval závěr o přidělení ke společnosti SAC, avšak na druhé straně konstatoval, že tato společnost „byla na daném pracovišti pouze „prázdnou schránkou“, která se na kontrole nijak nepodílela, celou ji předala obviněnému (tj. žalobci – poznámka soudu).“ Pokud by tedy práci kontrolovala žalobkyně, nemohlo by dojít ke zprostředkování práce jiné společnosti. Rovněž rozporovala závěr žalovaného, že žalobkyně „neposkytovala služby společnosti SAC, ale přímo společnosti Exact s odkazem na výpovědi dotčených osob, např. paní K. (která uvedla, že pracuje pro SAC, na základě uzavřené rámcové smlouvy o poskytnutí služeb a práci jí přiděluje mistrová ze společnosti SAC, paní P. Š.“), kdy ve spise není jediná výpověď, která by dokazovala závěry správního orgánu z odůvodnění na straně 22 až 28 svého rozhodnutí. V návaznosti na tyto závěry se však již žalovaný nevypořádal s výše uvedenou námitkou žalobkyně, kdy odkázal na rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni. V tom ale rovněž konkrétní vypořádání námítky žalobce absentuje.

Řízení před Nejvyšším správním soudem

39. Proti rozhodnutí soudu podat žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 30. 3. 2026, č. j. 5 Ads 138/2025-40, tak, že se rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2025, č. j. 25 Ad 16/2023-38, zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.
40. V rozsudku Nejvyšší správní soud vyjádřil nesouhlas s hodnocením krajského soudu ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí orgánu prvního stupně. Z těchto je zcela zřejmé jednak zjištění skutkového stavu, tak i skutečnosti, na základě kterých správní orgány dospěly k závěrům v rozhodnutí, a tyto jsou řádně odůvodněny a mají oporu ve spise. Stěžovatel (žalovaný) nemá povinnost opakovat argumentaci správního orgánu I. stupně ohledně již vznesené námítky, který se s ní vypořádal, byť implicitně a zároveň předesílá právní názor, vůči kterému takové námítky neobstojí. Rovněž nelze nepřezkoumatelnost vztahovat na situace, kdy je podstatná část námítky jako celek řádně vypořádána, byť nereaguje úplně na všechny její myslitelné aspekty.
41. Ohledně prvního důvodu nepřezkoumatelnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že není nutné vypořádávat drobné odchylky ve výpovědích jednotlivých osob, když si tyto vzájemně neodporují a je z nich zřejmé, že uvedené osoby vykonávají stejnou práci. Zkoumání znaků naplnění závislé práce je pak nutné vztáhnout ke všem těmto osobám. Není přitom pochyb o tom, že všechny čtyři osoby vykonávaly stejnou práci, jejíž pracovní náplň se nijak nelišila. Je v pořádku, že žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí, které

obsahuje obsáhlé odůvodnění závěru, že uvedené osoby vykonávaly závislou práci, kde jednotlivé znaky nejprve definoval a poté aplikoval na činnost osob, přičemž přihlížel k ostatním okolnostem. Nepravidelnost činností osob spočívá pouze v tom, že jsou vykonávány nárazově či domlouvány s krátkým předstihem, ale jde o činnosti soustavné, neboť jsou takto prováděny již 4 roky a příslušná námitka tedy byla vypořádána. Stejně tak výpovědi zaměstnankyní AVX byly zhodnoceny a vyplývá z nich, že zaměstnanci této společnosti mohou vykonávat kontrolní činnost stejně jako zaměstnanci EXACT.

42. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani druhému spatřovanému důvodu nepřezkoumatelnosti a uvedl, že správní orgán dostatečně analyzoval a odůvodnil skutečnost, zda se v tomto případě jedná o činnost obojetného charakteru.
43. Stejně tak otázka neoprávněného agenturního zaměstnávání byla správním orgánem I. stupně i žalovaným dostatečně rozebrána, kdy správní orgán podrobně popsal model fungování agenturního zaměstnávání a poté posoudil, s odkazem na smlouvy, zda vztah žalobkyně se společnostmi je vztahem agentury a uživatele a jak ke svému závěru dospěl. K výpovědi zástupce společnosti SAC se pak oba správní orgány výslovně vyjádřili tak, že ji považují za nadbytečnou, neboť skutkový stav je dostatečně prokázán.

Nové posouzení soudem

44. Krajský soud je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Jelikož je napadené rozhodnutí i rozhodnutí orgánu prvního stupně přezkoumatelné, zabýval se soud rozhodnutím v kontextu vznesených žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s., kdy oba účastníci byli vyzváni, aby sdělili ve stanovené lhůtě, zda s tímto postupem souhlasí, přičemž žalobkyně se vyjádřila, že souhlasí a žalovaný se nevyjádřil. Soud má proto za to, že s tímto postupem soudu oba souhlasili.
45. Soud se zabýval nejprve žalobním bodem týkajícím se **naplněním znaků závislé práce** u jmenovaných osob, jejich vzájemně projevenou vůlí a zda tedy žalobkyně umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti.
46. Podle § 2 odst. 1 zákoníku práce se závislou prací rozumí práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
47. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35 je společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu (srov. např. rozhodnutí NSS č.j. 7 Ads 343/2019-33 ze dne 17. února 2022). Smyslem uvedené úpravy je nepochybně odlišit závislou práci od jiných aktivit,

přičemž tento cíl vystupuje na povrch zejména tehdy, když správní orgán zkoumá, zda zaměstnavatel neporušil svou zákonnou povinnost tím, že neumožnil zaměstnanci vykonávat závislou práci v pracovněprávním vztahu, který je k tomu určen. Pojem závislé práce tak musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň však nesmí tento pojem zcela ztratit obrysy, aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě úsluhy blízkému člověku či nezištné laskavosti.

48. Soud předně konstatuje, jak vyplývá ze správního spisu i zrušovacího rozhodnutí NSS, že všechny osoby vykonávaly stejnou práci, jelikož všechny čtyři osoby prováděly vizuální kontrolu na stejném pracovišti, náplň jejich práce je vymezena obdobně, byly vzájemně zastupitelné a nelze zjistit kdo přesně danou součástku kontroloval.
49. Prvním znakem závislé práce je **soustavnost** jejího výkonu. Z obsahu spisu, konkrétně z výpovědi jmenovaných osob, vyplývá že jmenované osoby spolupracovaly s žalobkyní již od roku 2018 (v tomtéž právním vztahu) a nikde jinde nepracují. Z těchto údajů má soud za to, že znak soustavnosti byl jednoznačně naplněn, jelikož se jedná o delší dobu trvající vztah, v jehož rámci zaměstnanec vykonává druhově určené, opakující se činnosti. Skutečnost, že paní K. si pouze týden předem domlouvá, které dny bude vykonávat práci (přičemž z faktur z kontrolního spisu vyplývá, že za měsíce červenec až listopad odpracovala každý měsíc přes 170 hodin, tedy stejně nebo více než je typické pro pracovní poměr) ani skutečnost, že pan B. a paní B. pracují 7-10 dní v měsíci (kde z fakturované částky a hodinové odměny je patrné, že odpracují každý měsíc stejně nebo více hodin než paní K.), tento závěr nevyvrací.
50. Naplnění znaku **osobního výkonu** žalobkyně v žalobě nezpochybňuje, pouze poukazuje, že je tento požadavek i častou součástí jiných smluv, např. smlouvou o kontrolní činnosti a zejména zde by takový požadavek byl namíště, neboť činnost, kterou jmenované osoby vykonávají je vysoce kvalifikovaná a odkazuje na to co uvedla paní Š. Osobní výkon je pouze znakem závislé práce, což neznamena, že by mohl být typický i pro jiné smluvní typy. Ačkoli je možné, že je v tomto případě nutná určitá odbornost (viz dále), neznamena to, že by stejná odbornost nebyla vyžadována od zaměstnance a na naplnění tohoto znaku to nic nemění. Například z vyjádření paní G. je patrné, že kontrolu vykonávají i kmenoví zaměstnanci.
51. K naplnění znaku výkonu **jménem zaměstnavatele** uvádí žalobkyně, že se zde dle názoru uvedeném v rozhodnutí NSS 6 Ads 46/2013-35 koncentruje hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť zaměstnavatel poskytuje pro práci svůj kapitál, hmotné i nehmotné prostředky, vytváří pro ni předpoklady a nese riziko neúspěchu, zaměstnanec však nemůže jednat na svůj účet a získávat ze své práce jiné ekonomické výhody než ty, jež mu poskytuje zaměstnavatel a dodává, že se v tomto případě OSVČ sami rozhodují o tom, kdy Žalobkyni poskytnou plnění, ke kterému se zavázali přijetím objednávek předložených žalobkyní. Také to, že si musí koupit vlastní oděv a obuv má vylučovat naplnění znaku „jménem zaměstnavatele“. Uvedenému by odpovídal čl. II odst. 2 rámcové smlouvy podepsané paní B. Z čl. V. odst. 1 též smlouvy ovšem vyplývá, že „*Objednatel určí blíže požadavky na rozsah a způsob poskytnutí služby podle této smlouvy dílo,*

resp. Specifikací Kontroly F02/PS/04, zpravidla při osobním jednání. Poskytovatel je oprávněn odmítnout provedení odborné činnosti podle této smlouvy pouze v případě, že jsou pro to důvody hodné zvláštního zřetele, přičemž tak Poskytovatel musí učinit bez zbytečného odkladu a musí prokazatelně písemně uvést a Objednateli doručit důvody, pro které nelze činnost provést. Jinak se považuje neprovedení činnosti včas za podstatné porušení povinností podle této smlouvy, které opravňuje Objednatele odstoupit od této smlouvy a zároveň má Objednatel vůči Poskytovateli nárok na smluvní pokutu ve výši 20 000 Kč za každé jednotlivé porušení takové povinnosti, čímž není dotčen nárok Objednatele na náhradu škody a ušlý zisk.“ Za této situace je zjevné, že tvrzená smluvní volnost poskytovatelů je výrazně omezena. Možnost odmítnout plnění, jehož rozsah a způsob provedení navíc určuje jednostranně objednatel, je podmíněna přísnými kritérii a sankcionována poměrně vysokou smluvní pokutou, obzvláště vezmeme-li v úvahu, že nekompenzuje nárok na náhradu škody a srovnáme-li ji se samotnou výší hodinové odměny (160 Kč/hod). Faktická autonomie poskytovatele je tak významně redukována a neodpovídá tvrzenému modelu nezávislého podnikání. Soudu rovněž není zřejmé, jak je skutečnost, že si jmenované osoby kupují vlastní pracovní oblečení a obuv relevantní pro vyvrácení znaku „jménem zaměstnavatele“, když je toto typické i pro absolutní většinu zaměstnanců, kde nejsou zvláštní požadavky na oblečení. Pakliže žalobkyně odkazuje, *a contrario*, na § 104 odst. 2 zákoníku práce, není ze spisu výslovně patrné (byť jisté indicie tu jsou – konkrétně u obuvi s kovovou špičkou, jak uvedla paní B.), že by existovaly takové podmínky, které by vyžadovaly použití ochranných prostředků nebo speciální obuvi, jež by měl zaměstnavatel povinnost zaměstnancům poskytovat. Nadto by se v tomto případě jednalo, spíše než o znak závislé práce, o jednu z podmínek, za kterých je závislá práce vykonávána ve smyslu § 2 odst. 2 zákoníku práce, konkrétně podmínku „na náklady zaměstnavatele“.

52. Důležité je také, jak se kontrolovaní zaměstnanci jevíli třetím osobám. Ty je považovaly jednoznačně za zaměstnance EXACT, neboť neměli pro sebe vymezenou žádnou část pracoviště, zdržovali se ve výrobních prostorách společně se zaměstnanci EXACT, byli všichni stejně oblečení (červená pracovní trička dodávaná EXACT) a pro zaměstnance společnosti AVX nebyli z hlediska obsahu své činnosti ani způsobu zadávání práce nijak odlišitelní (označovali je všechny společně jako „agenturní zaměstnance“). Lze přitom předpokládat, že při skutečném outsourcingu – spočívajícím v delegaci konkrétního typu úkolů na další nezávislý subjekt – by jednatelka a ředitelka AVX nebo HR manažerka AVX, které inspektorátu práce poskytly součinnost, měly alespoň tušení o přítomnosti zaměstnanců dalších obchodních partnerů EXACT na pracovišti AVX a realizaci jakých plnění zde zajišťují. Stejně tak nebylo ani možné rozlišit, kdo který díl kontroloval.
53. U znaku **vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance**, žalobkyně opět odkazuje na rozsudek NSS 6 Ads 46/2013-35, podle kterého „...*podřízenost zaměstnance typicky vyvěrá z osobní (ať již ekonomické či jiné) závislosti zaměstnance na zaměstnavateli a pomáhá odlišit závislou práci od mezilidské výpomoci. Proto je nutno v souvislosti s posuzovaným případem věnovat tomuto znaku a jeho prokazování zvláštní pozornost...Správní orgán...musí zkoumat, zda je dána osobní závislost zaměstnance na zaměstnavateli a zejména co je její příčinou. A zde začíná být zřejmé, že i když poskytování odměny zaměstnanci není vymezeno v zákoně jako znak závislé práce, neznamená to, že by zcela ztratilo smysl tuto otázku v rámci postihování nelegální práce zkoumat. Neboť právě pobírání odměny představuje typickou*

skutečnost, která závislé postavení zaměstnance na zaměstnavateli věrohodně prokazuje. Podmínkou samozřejmě je, aby odměna tvořila (ne nutně jediný, ale ekonomicky významný) zdroj zaměstnancových příjmů...“ Dle dostupné komentářové literatury tento znak znamená dále „že zaměstnanec je podroben řídicí a organizační pravomoci zaměstnavatele, kterou zaměstnavatel vůči zaměstnanci vykonává jednostranně. Zaměstnavatel je tedy oprávněn stanovit konkrétní podmínky výkonu práce jednostranně, což se projevuje například v jeho pravomoci vydávat vnitřní předpisy či pokyny. Zaměstnanec také není oprávněn konkrétní pracovní úkoly zadané v mezích zákona a sjednaných podmínek odmítnout. Jde o základní rozdíl oproti nezávislému dodavateli, kde je každá dílčí podmínka vzájemného právního vztahu upravena smlouvou, případně je dána zvyklostí či zákonem – jednostranné stanovení podmínek není v soukromém právu obvyklé.“ (PROCHÁZKA, Jan. § 2 [Závislá práce]. In: VALENTOVÁ, Klára, PROCHÁZKA, Jan, JANŠOVÁ, Marie, ODOBINOVÁ, Veronika, BRŮHA, Dominik a kol. Zákoník práce, 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 9.). Jak již soud uvedl výše, „poskytovatel“ je dle rámcových smluv sice technicky oprávněn objednávku odmítnout, ale tato možnost je silně omezena a vybočení z tohoto omezení je vázáno na smluvní pokutu. Rozsah a způsob provedení služby navíc určuje jednostranně objednatel. Poskytovatel má také povinnost podrobovat se školením. Toto sice samo o sobě nezakládá vztah podřízenosti zaměstnance a nadřízenosti zaměstnavatele, avšak v kontextu ostatních ze spisu zjištěných skutečností a obsahu smluv, má soud za to, že i toto svědčí o naplnění tohoto znaku závislé práce. Skutečností osvědčující řídicí pravomoc zaměstnavatele může být též, dle výše citovaného rozsudku NSS 6 Ads 46/2013-35, určování a vykazování pracovní doby, jako je tomu v posuzované věci. Kontrolované osoby byly navíc organizovány stejně jako zaměstnanci jiných společností. Pracovní úkoly pak zadávala paní Š., jak shodně uvedly všechny jmenované osoby, zaměstnankyně žalobkyně a společnosti EXACT, a tuto práci jim i ukazovala a kontrolovala. Soudu se vzhledem k výše uvedenému a obsahu správního a kontrolního spisu jeví prováděná práce za vcelku jednoduchou manuální činnost, byť je pro její výkon zapotřebí školení, která nevyžaduje od osob provádějící tuto činnost hlubší odborné schopnosti, jež by mohly odůvodňovat jejich výkon jakožto OSVČ. Naopak takové činnosti, bez podstatného samostatného rozhodovacího prostoru, jsou typicky vykonávány v pracovněprávním vztahu. O nesamostatnosti osob dále svědčí i skutečnost, že nikde jinde nepracují a jedná se pro ně o jediný podstatný zdroj příjmů.

54. Žalobkyně současně odmítá závěr správních orgánů, že předmětná činnost je ryze závislého charakteru. Judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 28. 8. 2014, č. j. 6 Afs 85/2014-39) rozlišuje činnosti provozovatelné výlučně jako nezávislá činnost, ať již kvůli zákonné úpravě (např. soudní exekutor, notář) či z povahy věci (s ohledem na rozsah, druh činnosti, např. komplexní výrobní činnosti, určité typy obchodní činnosti, velká realitní kancelář aj.), činnosti „obojetné“ povahy (drtivá většina menších živnostníků jako zedník, instalatér; svobodná povolání, asistenční činnosti; nejrozumnější služby jako účetní, kadeřník atd.) a činnosti ryze závislé (např. pokladní supermarketu). Judikatura postupně dospěla k závěru, že činnosti „obojetné“ povahy nespádají daňověprávně do kategorie nedovoleného „švarcsystému“. Nesmí však jít o předstírání samostatnosti a zastírání skutečného stavu spočívajícího v ryze závislé činnosti a ani o zneužití práva. V tomto směru je rozhodující způsob zabezpečování běžných úkolů vyplývajících z předmětu

činnosti příjemce prací, které by nemělo probíhat například outsourcingem typicky závislých (zejména dělnických) činností. Rozhodující tedy není samotný druh vykonávané činnosti, ale konkrétní způsob jejího výkonu v daném vztahu.

55. V nyní posuzované věci přitom nejde o situaci, kdy by žalobkyně prostřednictvím osob samostatně výdělečně činných zajišťovala nahodilé, specializované či kapacitně výjimečné činnosti. Naopak ze skutkových zjištění vyplývá, že dotčené osoby vykonávaly činnost spočívající v kontrole výrobků dlouhodobě, soustavně a jako integrální součást výrobního procesu (přesněji řečeno kontroly výroby), který žalobkyně zajišťovala pro další subjekty. Taková činnost představuje běžný úkol vyplývající z předmětu činnosti žalobkyně, jehož systematické zajišťování prostřednictvím osob formálně vystupujících jako podnikatelé judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně hodnotí jako nepřípustné zastření závislé práce (např. rozsudek ze dne 14. 11. 2007, č. j. 3 Ads 32/2007–66 nebo výše citovaný rozsudek č. j. 6 Afs 85/2014-39). V tomto kontextu ani není podstatné odlišit, zda se jedná za činnost obojetného charakteru či výlučně závislého, neboť zde dochází k předstírání samostatnosti a zastírání skutečného stavu spočívajícího ve fakticky ryze závislé činnosti. Primární je posoudit, zda byly naplněny znaky závislé práce.
56. Naplnění posledního znaku – výkonu práce **podle pokynů zaměstnavatele** – žalobkyně v žalobě nevyvrací a pouze uvádí citaci z výše uvedeného rozhodnutí NSS 6 Ads 46/2013-35, podle kterého by se v případě, že by druhá strana nebyla oprávněna průběžně zadávat jednotlivé úkoly a kontrolovat jejich plnění jednalo spíše o vztah zadavatele zakázky a samostatného podnikatele. Z výše uvedených skutečností a všech výpovědí ovšem vyplývá, že takto žalobkyně jmenované osoby instruovat a kontrolovat mohla a také tak činila, což platí i o společnosti EXACT, jakožto reálnému uživateli (viz předchozí odstavec).
57. K otázce vzájemné vůle stran žalobce soustavně namítá, že obě strany si byly vědomy, že mezi nimi panuje obchodněprávní vztah mezi podnikateli a s touto vůlí do něj i vstoupily.
58. Podle § 555 občanského zákoníku se právní jednání posuzuje podle svého obsahu. Má-li být určitým právním jednáním zastřeno jiné právní jednání, posoudí se podle jeho pravé povahy.
59. Podobnou situaci řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Ads 225/2018-29, citovaným v rozhodnutí oblastního inspektorátu na straně 18. Podle tohoto rozsudku nedochází k bezdůvodnému omezení autonomie vůle stran, které vzájemný vztah zamýšlely jako obchodněprávní, což doložily i čestnými prohlášeními, neboť ustanovení § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti sleduje fakticitu poměrů smluvních stran, v níž lze sledovat obcházení zákona o zaměstnanosti a další povinnosti vyplývající z pracovněprávních předpisů. Pokud se tedy strany fakticky chovají jako ve vztahu pracovněprávním, aplikují se předmětná ustanovení pracovního práva. Zákon totiž ukládá jakožto povinnost vykonávat činnosti naplňující znaky závislé práce v pracovněprávním vztahu, kterážto je materiálně odůvodněna veřejným zájmem na ochraně pracovního trhu a „zaměstnance“.
60. Po komplexním posouzení všech relevantních skutečností a výše uvedených závěrů má krajský soud za to, že byly naplněny všechny znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce bez důvodných pochybností. Ačkoli žalobkyně označuje vzájemný vztah mezi stranami za podnikatelský a doložila i čestná prohlášení jmenovaných osob, která toto

potvrzují, je zřejmé, že se tímto pouze snaží zastírat pravou povahu vzájemného vztahu. Z faktického fungování spolupráce, vyplývá, že tímto žalobkyně obchází ochranná ustanovení zákoníku práce, zejména o mzdě, pracovní době a jejímu rozvržení, dovolené, pracovní neschopnosti a omezené odpovědnosti zaměstnance a zneužívá slabšího postavení případně neznalosti jmenovaných osob, pročež je právní jednání nutné posoudit podle své pravé povahy jakožto výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah a jedná se tak o nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti.

61. Soud rovněž neshledal, že by kontrolovaným osobám byly pokládány návodné, či jinak zavádějící otázky. Námitka o nepřipustných otázkách není důvodná. V rámci poskytnutí součinnosti se inspektorát dotazoval na obdobné otázky všech osob, které součinnost poskytovaly. Přirozeně jej nejvíc zajímala povaha práce, kterou odváděli šetření zaměstnanci, a s tím související okolnosti (kdo práci kontroloval, kdo za ni odpovídal apod.). Jako příklad nepřipustné otázky uvedl žalobce tento dotaz: „Dělají stejnou práci jako zaměstnanci společnosti AVX?“. Sugestivní (návodná) otázka je taková, která naznačuje odpověď. Kapciózní otázka *„předstírá neprokázané nebo nepravdivé skutečnosti nebo je vícesmyslná“* (HROMADA, Miroslav. § 126 [Výpověď svědka]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, DOLEŽÍLEK, Jiří a kol. Občanský soudní řád. 3. vydání (3. aktualizace). Praha: C. H. Beck, 2024, marg. č. 10.). Jádrem kauzy je, jakou práci kontrolovaní zaměstnanci vykonávali a jak se jevíli navenek v porovnání s kmenovými zaměstnanci. Ačkoliv by se odpovědi mohl správní orgán dobrat též obecněji formulovanou otázkou, nejde podle soudu o otázku sugestivní či kapciózní. Na otázce uváděné žalobkyní *„Dělají stejnou práci...?“* a navazující odpovědi *„vykonávají stejnou práci“* neshledává soud nic návodného nebo zavádějícího. Navíc výrok o vině v skutku nestojí na odpovědi na tuto jedinou otázku, neboť inspektorát poté pokládal další, související dotazy, kterými předmět práce a její formální ukotvení dále zjišťoval.
62. Dále se soud zabýval otázkou, zda v tomto případě došlo k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání.
63. Dle § 5 písm. g) zákona o zaměstnanosti se zastřeným zprostředkováním zaměstnání rozumí činnost právnické osoby nebo fyzické osoby, spočívající v pronájmu pracovní síly jiné právnické osobě nebo fyzické osobě, aniž by byly dodrženy podmínky pro zprostředkování zaměstnání podle § 14 odst. 1 písm. b).
64. Podle § 14 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti se zprostředkováním zaměstnání rozumí zaměstnávání fyzických osob za účelem výkonu jejich práce pro uživatele, kterým se rozumí jiná právnická nebo fyzická osoba, která práci přiděluje a dohlíží na její provedení.
65. Podle § 307a zákoníku práce se za závislou práci podle § 2 považují také případy, kdy zaměstnavatel na základě povolení podle zvláštního právního předpisu dočasně přiděluje svého zaměstnance k výkonu práce k jinému zaměstnavateli na základě ujednání v pracovní smlouvě nebo dohodě o pracovní činnosti, kterým se agentura práce zaváže zajistit svému zaměstnanci dočasný výkon práce podle pracovní smlouvy nebo dohody o pracovní činnosti u uživatele a zaměstnanec se zaváže tuto práci konat podle pokynů uživatele a na základě dohody o dočasném přidělení zaměstnance agentury práce, uzavřené mezi agenturou práce a uživatelem.

66. Ke specifikům agenturního zaměstnávání se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 6. 2015, č. j. 2 Ads 173/2014-28. Uvedl, že základním rozlišovacím znakem mezi pronájmem pracovní síly a poskytnutím služby je komplexnost zajišťovaných činností. V případě poskytování služby se jedná o činnost prováděnou poskytovatelem pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Oproti tomu v případě pronájmu pracovní síly nemá pronajímatel pracovní síly (agentura práce) odpovědnost za výsledek práce a své pronajaté zaměstnance při výkonu práce neřídí. Jak soud uvedl výše, jde v tomto případě o situaci, kdy pracovníci nejednají vlastním jménem a na vlastní odpovědnost a tyto osoby při výkonu práce pro uživatele žalobkyně neřídí.
67. Žalobkyně uzavřela se společností SAC dne 17. 7. 2018 rámcovou smlouvu o poskytnutí služeb, dle níž měla žalobkyně poskytovat služby: 1) kontrola kvality materiálů v automobilovém průmyslu, 2) mezioperační kontrola kvality, 3) realizace díla vysokozdvížným vozíkem, 4) poskytnutí služby rework a 5) poskytnutí služby speciální kontroly.
68. Se společností EXACT uzavřela společnost SAC téhož dne rámcovou smlouvu o poskytnutí odborné činnosti, dle níž měla SAC poskytovat služby vymezené přesně stejně jako dle rámcové smlouvy uzavřené mezi žalobkyní a SAC. Tyto služby byla společnost SAC oprávněna realizovat svými zaměstnanci, případně subdodavatelem, a rozsah a místo jejich výkonu měl vždy pro jednotlivou objednávku určit žalobce zpravidla při osobním setkání (čl. III odst. 2 rámcové smlouvy).
69. Žalobkyně rozporovala závěr, že bylo prokázáno, že došlo k přidělení dotčených osob ke společnosti SAC, což by se muselo vyznačovat zejména tím, že by dotčeným osobám právě tato společnost musela přidělovat práci, řídit je nebo kontrolovat. Žalobkyně v tomto směru poukázala na správními orgány neprovedený důkazní návrh výsledkem jednatele společnosti SAC, Ing. K. Ž. Dále pak poukazovala na rozpor v závěrech v rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni, kdy na jedné straně správní orgán konstatoval závěr o přidělení ke společnosti SAC, avšak na druhé straně konstatoval, že tato společnost byla na daném pracovišti pouze „prázdnou schránkou“, která se na kontrole nijak nepodílela, celou ji předala žalobkyni. Pokud by tedy práci kontrolovala žalobkyně, nemohlo by dojít ke zprostředkování práce jiné společnosti. Dále pak žalobkyně rozporovala závěr žalovaného, že žalobkyně neposkytovala služby společnosti SAC, ale přímo společnosti EXACT.
70. Zaměstnanci žalobkyně všichni uvedli – a totéž potvrdili i zaměstnanci AVX – že jim pokyny zadávala paní Š. (jakkoliv ona sama tvrdila, že tak činí pan D., jednatel žalobkyně). Ta pro žalobkyni pracovala na základě dohody o provedení práce 1 hodinu měsíčně, jinak pracovala v pracovním poměru u společnosti EXACT. Na první pohled se tak může zdát, že osoby vyslané žalobkyní kontroloval její zaměstnanec, což nenaplnuje typický znak agenturního zaměstnávání, kde zaměstnance řídí a úkoly zadává uživatel (§ 309 odst. 1 zákoníku práce). Podle krajského soudu jde nicméně jen o snahu zakrýt skutečnost, že to byla právě společnost EXACT, kdo skrze paní Š. uděloval osobám vyslaným žalobkyní pokyny, kdo je školil (včetně BOZP), umožnil jim samotný vstup na pracoviště a kdo kontroloval jejich práci a za jejich výsledky odpovídal. Formální dohoda o provedení práce v rozsahu 1 hodiny měsíčně svědčí podle soudu o ryze účelovém jednání, jehož cílem bylo zakrýt pravou podstatu věci. Kontrolované osoby vypověděly, že s panem D. pouze řeší

fakturaci a v obecné rovině jednotlivé „zakázky“. Paní Š. měla každý pracovní den řídit činnost přinejmenším čtyř zaměstnanců (formálně OSVČ) žalobkyně, což by jí zcela jistě zabralo mnohem víc času než 1 hodinu za měsíc. Nadto měla podle dohody vykonávat pro žalobkyni jen administrativní činnost, zatímco ve skutečnosti měla podle tvrzení kontrolovaných osob přidělovat a kontrolovat jejich práci i zajišťovat jejich proškolení. Údajné logické rozpory v odůvodnění, na které žalobkyně v žalobě poukazuje, soud nespatřuje. Argumentace žalobkyně v tomto ohledu vychází pouze z formálního vymezení vzájemných vztahů mezi společnostmi, která ale neobstojí, pokud je vzat v úvahu skutečný způsob fungování. Existuje zde naprosto zřejmý řetězec pronajmutí práce od žalobkyně, dále formálně skrze společnost SAC ke společnosti EXACT a nakonec výkon práce na pracovišti AVX řízený společností EXACT.

71. Ke shodným závěrům dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 30. 4. 2025, č. j. 30 Ad 8/2023-48 týkající se přestupku společnosti EXACT, zjištěného na základě též kontroly jako ve věci žalobkyně. V tomto rozhodnutí zamítl žalobu společnosti EXACT, která byla rozhodnutím oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 21. 4. 2023, č. j. 2171/9.30/23-7 uznána vinnou z přestupku zastřehého zprostředkování zaměstnání, kterého se dopustila pronájmem dvou zaměstnanců od společnosti POW, s. r. o., a čtyř zaměstnanců od společnosti Sofistic sorting CZ, s. r. o., skrze společnost SELECTION AND CONTROL CZ, s. r. o., a umožnila jim výkon práce na pracovišti společnosti KYOCERA AVX na adrese Spojovací 1613, Bzenec. Kasační stížnost společnosti EXACT proti tomuto rozhodnutí byla Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. srpna 2025, č. j. 10 Ads 114/2025-28 zamítnuta.
72. Výslech jednatele SAC nepovažuje soud, stejně jako správní orgány, za nutný, jelikož by jím nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti. Společnost SAC na pracovišti své zaměstnance neměla. Vzbuzuje dojem prázdné schránky, sloužící jen k účelovému vyhýbání se a zastírání agenturní činnosti žalobkyně. Požadavky na zaměstnance ze společnosti EXACT jen předávala žalobkyni. Sama žádné své zaměstnance na pracoviště nevyslala. Je vcelku druhotné, jaké byly obchodní vazby mezi SAC a žalobkyní. Osoby pracující na pracovišti AVX jménem žalobkyně shodně uvedly, že na pracovišti jednaly pouze s paní Š. Žádný zástupce společnosti SAC se na pracovišti nenacházel, resp. se o tom nikdo, včetně žalobkyně, nikde nezmiňuje. Nikdo z kontrolovaných zaměstnanců netvrdil, že by mu společnost SAC vyplácela odměny nebo že by jej nějaký její představitel řídil, úkoloval apod. Není tak jasné, co relevantního pro posouzení věci by měl daný výslech vlastně přinést. Pro faktické zjištění stavu na pracovišti AVX by byl navržený výslech zjevně zbytečný. A jen pro potvrzení toho, jak byl formálně nastaven vztah mezi žalobkyní a společností SAC a EXACT nebylo nutné jeho výslech provádět. To již vyplývá z rámcových smluv mezi žalobkyní a SAC a SAC a EXACT.
73. Soud také k celé věci konstatuje, že ačkoliv podle žalobkyně to byl inspektorát, kdo hodnotil důkazy tendenčně a nikoliv v jejich souhrnu, je to spíše naopak žalobkyně, kdo vybírá z učiněných zjištění střípky vytržené z kontextu, které mají svědčit její skutkové verzi.
74. Pokud jde o přiměřenost uložené pokuty, neshledal soud důvody pro její moderaci. Nebyl uložen ani žádný z dalších myslitelných postihů. Pokuta byla uložena v zákonném rozmezí a správní orgány uloženou pokutu řádně a podrobně odůvodnily. Za přestupek podle § 140

odst. 1 písm. g) zákona o zaměstnanosti lze uložit pokutu do 10 mil. Kč, minimálně však 50 000 Kč. Uložená pokuta 290 000 Kč představuje necelá 3 % nejvyšší možné pokuty a na škále je u samé spodní hranice zákonné výměry. Námitka žalobkyně, že jde o 580 % nejvyšší možné sazby je zcela irelevantní a na tom, že je uložena u spodní hranice myslitelné škály toto nic nemění. Jak uvedl zástupce žalobkyně v podání vysvětlení ze dne 28. 4. 2022, žalobkyně nemá, kromě paní Š., žádné další zaměstnance a na zastíraném zaměstnávání má postavený způsob podnikání. Rozhodně tedy nelze říct, že by šlo z její strany o exces. Nejedná se zde o nahodilý a ojedinělý obchodně závazkový vztah, ale o hlavní způsob, kterým je zajišťováno plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti (kontrola kvality a zajištění mezioperační kontroly materiálu v automobilovém průmyslu) žalobkyně.

75. Pokud jde o přiměřenost pokuty vzhledem k výsledku hospodaření, je podstatné, aby sankce nebyla likvidační. Sankce musí být uložena v takové výši, aby plnila svoji úlohu preventivní a rovněž represivní, tedy aby majetkovou situaci žalobce přiměřeně negativně zasáhla. Dle rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 140/2014-58 a tam citovaném rozsudku NSS ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133 za likvidační označil rozšířený senát takovou pokutu, „která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobilá mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží“. Aby pokuta za správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Jelikož uložená pokuta činí pouhých 50 % výsledku hospodaření, nemá způsobilost být pro žalobkyni likvidační.
76. Soud poznamenává, že v kontextu zjištěných skutečností považuje sankci naopak spíše za mírnou.
77. Soud neshledal žádnou z námitek žalobkyně za důvodnou a ztotožňuje se se závěry správních orgánů, které svá rozhodnutí důkladně odůvodnily a prokázaly spáchání vymezených přestupků žalobkyní. Z tohoto důvodu soud žalobu zamítá.

Náhrada nákladů řízení

78. Vzhledem k tomu, že se žaloba zamítá, žalobkyni nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož náklady vzniklé v souvislosti s řízením nevybočují z jeho úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** kasační stížnost přípustná. To **neplatí**, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu či je-li namítáno nesprávné řešení otázky, která dosud nebyla Nejvyšším správním soudem řešena.

Kasační stížnost je možno podat ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 14. července 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje T.P.